

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 17

1. SEPTEMBER 1935

84. AARGANG

DET FULDKOMNE LIV.

At Ældste Nephi Jensen.

Jesus Kristus er Verdens eneste Eksempel paa et fuldkomment Liv. Han kom til en Verden fuld af Vildfarelser og Skinhellighed, men hans Hjerte blev aldrig rørt af krybende Smiger over de himmelse Sandheder, som han kom og lærte Folket. Han saa Samfundets Goglespil, men blev aldrig bedraget af deres betydningsløse Skuespil. Han saa Velstand og Rigdom omgivet af krybende Tjenere og valgte selv at være Tjenernes Tjener. Omkring ham fandtes de snæversynede Mennesker, som søgte efter Frihed til unyttige, forfængelige Fornøjelser; han fandt selv sin Sjælefred ved at bære Verdens Sorger, hvilken Byrde han bar.

Han var i Selskab med syndige Mennesker, men deltog aldrig i deres Ugudelighed. Han saa den blændende Herlighed, som materielle Herligheder havde, men han krævede dog ikke til sig selv det, hvortil han kunde lægge sit Hoved. Han betragtede den straalende Skonhed af Jordens Herlighed; men blev aldrig blændet af dens herlige Pragt. Han stod frimodigt foran purpurklædte Autoriteter paa deres Troner og lod sig ikke skrække af den kejserlige Pragt. Han besøgte de fattige, nødlidende, de foragtede og nedtrykte og gav dem rigeligt af sin grænseløse Sympati og Forstaaelse. Med en Omhed, som udgik fra hans eget uforfalskede Hjerte loftede han de med

Foragt udstodte op til Renhedens Ære og Skonhed. Han besøgte de syge ved deres Leje og gav dem kærlighedsfuldt Helbredet tilbage, Styrke til de svage, Synet til de blinde og Hørelsen til de dove. Han vidste, hvad det var at sørge, og blandede sine Taarer fra hans egen sorgbetyngede Sjæl med Taarerne fra de andre sjælesyge Mennesker. Han haanedes og foragtedes, men betalte aldrig igen paa samme Maade. Man drev Spøg med ham, men han mistede aldrig sin Beherskelse. Højhed og Ædelmodighed. Han var forhadet, men han elskede dem, som hadede ham. Han led Døden paa den grusomste Maade, men han velsignede dem, som korsfæstede ham. Hans fuldkomne, sejrige Liv fik den skeptiske Rousseau til at sige:

»Sokrates døde som en Filosof; Jesus døde som en Gud.«

UNGDOMMEN ER TIDEN FOR ÆGTESKAB.

Af Sir Henry Lytton.

(Vi er fuldt enige med Sir Henry Lytton, som — i denne velskrevne Artikel — paastaar, at de, som er bedst egnet til at give gode Raad angaaende, hvorledes man bedst kan opnaa varende ægteskabelig Lykke, er de, som selv har erfaret eller erfarer lykkeligt Ægteskab. Og vi er ogsaa enige med ham i hans Raad.

Ægteskabet, dets Problemer og Løfter har tidligere været behandlet flere Gange i »Skandinaviens Stjerne« saaledes som Kirkens Ledere har lært det. Det er os en Glæde at have Tilladelse til at gøre vore Læsere bekendt med denne Artikel af denne berømte Forfatter. — *Red.*)

Jeg morer mig meget ofte over at læse Artikler om ægteskabelig Lykke, som er skrevet af Ungkarle og ugifte Damer i Tyveaarsalderen og af saadanne, som har faaet Skilsmisse, eller af Professorer i Psykologi, hvilke sidstnævnte vilde være saa bange og forskrækket for en virkelig levende Kvinde, at de vil stanne og rødme i hendes Nærværelse!

Det synes for mig, som om Nutidens Mennesker er kvalificeret til at give Vink og Raad om, hvorledes man skal gøre sit Ægteskab til en Succes — med Undtagelse af netop de, som virkelig har formaaet at gøre det saaledes. Om en Mand, som har levet i et lykkeligt Ægteskab i 50 Aar, ikke skulde være berettiget til at komme frem med nogle gode Raad til dem, som gør det skæbnesvangre Skridt, ved jeg ikke, hvilke Kvalifikationer som behøves dertil. Erfaring er sikkert den bedste Vejleder.

Det første, det gælder, er at gifte sig, medens man er ung. Jeg ved, at det er almindeligt i vor Tid at formane til Forsigtighed, at en god Plads eller Stilling bør have Fortrinet, at Fattigdom dræber Kærlighed, at unge Mennesker skifter Mening saa ofte, at Ægteskab, naar en ung Pige bliver gift, før hun er 25 Aar, eller en Mand, der endnu ikke er 30 Aar — er en uhyggelig Forseelse. Dette vil man høre fra de ugifte og Professorerne i Psykologi.

Tag dog intet Hensyn til dette. Ungdommen er netop Tiden for Kærligheden, og Ægteskabet er det sædvanlige, naturlige Resultat af Kærlighed. Men om De holder den tilbage, holder den paa Is nogle Aar og derefter vil nyde den, vil De — ligesom naar nogle Drikke opbevares i Flaske i nogen Tid og derefter aabner dem for at nyde Indholdet — opdage, at de smager af Proppen!

Om De ønsker, at Deres Ægteskab skal vare et helt Liv, maa De begynde som ung for at forme Vaner og Skikke efter hinanden. I 30-Aars Alderen har et Menneske taget Stilling til ,hvad han synes om, og hvad han ikke synes om — det er næsten umuligt at forandre dem. Aldrig har to Mennesker nogensinde passet saa godt sammen paa alle Maader, at der ikke har været nogle skarpe Kanter, som behøvedes at blive slidt af. Lad dette Arbejde (med at slibe Kanterne bort) blive overstaaet, medens I endnu er unge, føjelige og modtagelige.

»Det var ikke meget romantisk!« vil De muligvis udbryde. Jeg taler ikke om Romantik, jeg taler om Ægteskab. Romantik er noget skælvende og berusende, som maaske brænder ud paa nogle faa Maaneder eller maaske nogle faa Uger. Jeg taler om den Slags Ægteskab, som er bygget saa solidt, at det kan vare et helt Liv. Og jeg ved, hvad jeg taler om, thi jeg var blot en Yngling, da jeg giftede mig, og de første Aar var min Hustru og jeg blottet for Penge. Disse Modgangens Maaneder lærte os taalmodigt og tilfreds at tage Livets Modgang. Naar I ofte har maattet undvære Halvdelen af eders Maaltider for at kunne skaffe Penge nok til Huslejen, bliver det ikke nogle Aar efter saa betydningsfuldt, om Middagen serveres 5 Minutter for sent. Og dog har jeg set Ægteskaber gaa til Grunde, fordi Maaltiderne ikke blev serveret præcis.

Noget andet, som I vil lære ved tidligt Ægteskab, er Venskab. Hvis I begge venter, til I hver for sig har en stor Kreds af Venner plus Penge, Tid og Lyst til at gaa paa Besøg hos dem, bliver I saa forandrede, at I aldrig lærer at vise Venskab for hinanden. Ægteskab uden Venskab er næste altid dømt til at skulde mislykkes.

Jeg hører ofte i vor Tid, hvorledes en hel Del unge Mennesker taler om at være »et prægtigt Par«, da de blev gift.

Saavidt som jeg kan fatte det, betyder det, at de danser godt sammen, spiller saa godt Tennis sammen, og at begge er »Beundrere« af at læse Detektivromaner! Dette er naturligvis ikke Venskab, og det har heller ingen Lighed med det. Om dette kaldes Venskab, er vi alle nogle »præglige Par«.

Om en Mand fortæller mig, at han og hans Hustru er Venner, prøver jeg det paa følgende Maade. Jeg siger til ham: »Antag, at De er i en Knibe — et virkeligt pinligt Tilfælde. Det være sig i Forretningslivet, Selskabslivet, økonomisk Vanskelighed eller hvad som helst, og De er træt til Døden af at spekulere over det, og De maatte ønske at fortælle Deres Sjæls store Sorg til en Ven. Er Deres Hustru saa den Person, De vilde vælge til Deres fortrolige? Maaske vil han svare: »Min Hustru vil ikke forstaa mig«, eller »min Hustru kender intet til Forretningssager«, eller »jeg vilde ikke for alt i Verden besvære min Hustru med saadanne Problemer«.

Om en Mand siger saatedes, er han og hans Hustru ikke Venner. En Ven er een, man kan ræsonnere med om alle Sager og Ting, og for hvem man kan aabne sin Sjæl og faa Byrden lettet, som har tynget. Det er ligegyldigt, hvor fortvivlet det end ser ud, saa bliver man forstaaet, og Tilliden svækkes derfor ikke. Det er den Slags Ægteskab, som har gjort min Hustru og jeg i Stand til at fejre Guldbryllup, som er Milepælen for 50 Aars lykkeligt Ægteskab.

Men tro nu endelig ikke, at vi tilbragte al vor Tid med at kærtegne hinanden. Det er mere Naragtighed.

Vi havde ikke været gift ret længe, før vi lærte en Lektie om, hvor bedrægeligt overflodig Hengivenhed var. I vor Omgangskreds fandtes et gift Par, som altid kaldte hinanden »Kære«, »Elskede«, »Skat« og en hel Del andre ømme Kælenavne, som kan tænkes. En Dag, da vi var i Selskab med dem, ankom vi til en vis By, medens det osregnede. Det var en lille By, og der fandtes ingen Drosker ved Stationen, hvorfor den elskede Hustru sagde til sin »Elskede«, at han maatte sørge for at skaffe en Vogn. Den »Elskede« gik og kom imidlertid tilbage 10 Minutter efter gennemblødt, men dog uden en Vogn. »Aah, min Engel, har du endnu ikke fundet en Droske? Prøv at gaa igen, »min Elskede.« Saa vadede »den Elskede« af Sted igen i Regnvejret og Stormen, men kom imidlertid atter tilbage uden en Vogn. Atter en Gang blev han drevet ud, og da han ogsaa denne Gang kom tomhændet tilbage, var Tonen i hans Kones Røst lidt skarp: »Aah, Elskede, du *maa* virkelig skaffe en Vogn«.

Det var rigeligt, nu kunde det være nok: »Jeg vil blæse dig et Stykke«, snærrede han, »skaf dig en Vogn selv«.

Det vanskelige er, at saa mange Mennesker glemmer helt,

at i Ægteskabet »taler Handlingerne et højere og tydeligere Sprog end Ordene«.

Det er derfor, jeg kalder mit Ægteskab for et »Spejder-ægteskab«. I mange Aar har jeg forsøgt at gøre det til en Regel at gøre min Hustru en Tjeneste hver Dag. Der tales saa meget om, at Manden stadig skal holde Romantikken i Live fra den Tid, han friede eller var forlovet, ved at komme hjem nu og da og forære hende uventede Gaver — en Buket Blomster, en Æske Chokolade o. s. v. Det er ganske vist en god Tanke, men i Ægteskabets første Aar er det mange Gange saaledes, at der virkelig ikke er Penge til det.

Men hvor fattig et Ægtepar end er, kan de altid gøre hinanden en lille Tjeneste hver Dag. En Mand kan nu og da overraske Konen ved at byde hende Morgendrik paa Sengen. En anden Dag kan han maaske vaske op efter Aftensmaden, medens hun læser Aviserne o. s. v.

Der er blot to smaa Advarsler, som jeg skal give. Den første er: Disse smaa Tjenester maa være noget »ekstra«, ikke noget som hører til det daglige Liv. Det andet: Gør aldrig noget godt for saa senere at bekendtgøre og ophøje det ved at sige: »Det her var min gode Gerning i Dag!« thi saa lyder det, som om De vil sige: »Det er da godt, at det nu er overstaen«.

EN MODERS BØN.

(Skrevet af Ældste Carl R. Andreasens Moder, *Lena Andreasen.*)

Oh, Gud, velsign min Dreng! Hold ham ren! Gør ham stærk! Hjælp ham at forstaa, at han er skabt i dit Billede, og at han ved at leve et rent og godt Liv en Gang kan blive lig dig. Hjælp ham at forstaa den store Mission, som er givet ham. Gør ham værdig til at blive Fader til Sønner og Døtre, hvis Aander altid har dvælet hos dig, og hjælp ham at blive dette ved at holde hans Legeme rent og helligt til dette Formaal. Lad ham være lige saa ren, som han venter, den Pige skal være, som skal være Moder til hans Børn. Jeg beder dig, himmelske Fader, at hjælpe ham at overkomme og modstaa alle Fristelser, som kommer til ham, saaledes at han kan vende hjem pletfri og uden Skam. Maa han udføre en hæderlig Mission og vende tilbage med et Vidnesbyrd om Evangeliet, som aldrig vil forlade ham! Maa nogle blive lykkelige formedelst ham — lad ham finde een Sjæl, som vil lytte til hans Budskab om dig.

Jeg beder, at han vil blive husket i alle Dele af Danmark, hvor han end arbejder, som en Missionær, som var sand, ær-

lig, trofast, ren, ydmyg, tilgivende og velgørende, i mange Aar efter, at han er vendt hjem, saaledes at ingen kan pege paa ham og sige: »Hans Mission var en Fejltagelse paa alle Omraader«. Maa han ære og respektere sine Ledere — elske dem og være villig til, hvor de sender ham, at sige og gøre det, som de instruerer ham om — saaledes at de kan elske ham.

Jeg beder, at han maa have Livets Nødvendigheder, saaledes at han hverken maa fryse eller sulte; at han maa finde Venner, hvor han end skal gaa.

Jeg beder, at min Dreng vil være særlig god og venlig mod de gamle, fattige, syge, Krobblinge og alle, som ikke kan nyde de Velsignelser, som han selv har Anledning til at nyde.

Lad ham være i Stand til hurtigt at se en Fejl, men ikke at domme. Hjælp ham at leve saaledes, at han ikke vil skamme sig over det forbigangne! Giv ham Kraft til at sejre over alle hans Fejl.

For alle de Bonner, som du har svaret os paa, takker vi dig, og hjælp os, at vi maa tjene dig ved at gøre Jorden til et bedre Sted at leve paa.

Jeg beder om disse Ting — ikke alene for min Dreng — men for alle Missionærer, hvorsomhelst de er kaldet til at arbejde, at de alle maa vende hjem med en hæderlig Afløsning og med stor Tro paa dig og dit Evangelium.

Jeg beder om dette i Jesu Kristi Navn — Amen.

Å MOTSETTE SIG SANNHETEN.

Som et folk har vi ikke megen tid tilovers, thi et stort verk er forlangt av vore hender. Jeg vet, at foruten Guds kraft kunne vi ikke ha været istand å utføre hvad som har været utført; jeg vet også, at vi aldrig vilde være istand å opbygge Guds Zion i makt, skjønhet og herlighet, om det ikke var for at vore bønner nådde den Herre Sebaoths oren og han besvarte dem. Verden har forsøkt på å overvinde oss fra begyndelsen, og djevelen liker oss ikke videre godt. Lucifer, Morgenrødens Sonn, likei slet ikke, at Gud åpenbarer sig til sit folk, og han har inspirert et stort antal menneskers hjerter, siden evangeliet var gjen skjænket til jorden, å føre krig imot oss. Men ikke en av dem har fåt noe utbytte derav, hverken herlighet, udodelighet, evig liv eller penger. Intet menneske eller folk har noen gang hat utbytte av at kjempe mot Gud i fordums dager, og intet menneske eller folk vil noen gang ha utbytte av å forsøke derpå i fremtiden.

(Wilford Woodruff. (Fra eng.)

EN MISSIONÆRS TANKER.

Ja mangen Gang jeg tænker paa,
 Hvad vi paa Jorden her kan faa,
 Om vi vil rigtig søge,
 Med Iver og med Flid fremgaa
 Og frem for alt at prøve paa
 Vor Kundskab at forøge,
 Saa vi kan finde Vejen frem,
 som fører os til Himlens Hjem
 I Gud vor Faders Rige.

Naar saa vi Vejen fundet har
 Og friet fra Synden, som vi bar,
 Ved Begravelse i Vandet,
 Og naar vi saa vil vandre tro
 Paa Vejen, vi begyndte paa,
 Og ej vi søger noget andet,
 Vi vil da føle glad og fri
 Naar vi vandrer paa den trange Sti,
 Som fører frem til Maalet.

Naar saa vi vandre frem paa Rad
 Mod Zions Land og elskte Stad
 Med Israels Frydeskarer,
 Da kan vi synge højt i Kor,
 At vi modtog det sande Ord
 Og blev fri for Satans Snarer,
 Lad os da gøre alt, vi kan,
 Og hjælpe hver en Kvinde, Mand
 At vandre paa Guds Veje.

Saa lad os gaa med raske Skridt
 Mod Maalet, som er os beredt
 I Himmeriges Rige,
 Da vil vi alle juble glad,
 Naar vi har naaet den gyldne Stad
 Og leve der for evig,
 Og synge højt i Englekor:
 »Haleluja«, vor Gud er stor,
 Hans Navn vi evig prise.

Digtet af Ældste

Marius A. J. Hall,
 Frerikstads Gren, Norge.

Venlig Hilsen til Missionærer og Søsken i Danmark fra
 mig Deres Landsmand.

EN VIRKSOM AAND.*

Af Ældste J. M. Sjødahl.

Herrens Aand virker i Verden. De onde Aander dominerer ikke helt og holdent. Kirkens Indflydelse er en Kraft blandt Menneskene. Som Bevis herpaa: En ung og populær Præst forlod for ikke længe siden sin Stilling som Præst i den danske Statskirke.

Aarsagerne sagde han var: Han kunde ikke prædike om Barnedaaben uden guddommelig Myndighed. Videre paastod han, at en Statskirke ikke kan være Jesu Kristi Kirke. Den er højest en religios Afdeling eller Departement under en Statsregering, men tilhører ikke det Kongerige, som »ikke er af denne Verden«. Han venter nu — siger han — paa nye Apostle, men blot Gud kan bemyndige Mænd til at virke i et sligt Embede.

Dette, saavel som mange andre Tidstegn, tyder paa, at Herrens Aand er i Virksomhed, thi det er Aandens Kaldelse at lede Guds Born ind i al Sandhed.

Denne Præst, som en Gang var saa at sige blind, ser nu delvis. Lad os haabe, at hans Synsvidde snart bliver større, og da skal han selv forstaa, at en Kirke, som skal tilhøre Kristus, maa være grundlagt af ham og være under hans stadige Ledelse. Det var dette, som gjorde den primitive Kirke til hans Kirke. Den organiseredes af hans Apostle, til hvem han overlod Nøglen til hans Faders Rige, før hans Død (Luk. 22: 28—30). Det er ogsaa dette, som gør, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i Dag er hans Kirke. Den er grundlagt af ham gennem de Mænd, som var hans Redskab dertil, og som handlede under hans Ledelse og formedelst hans Myndighed. (Pagtens Bog 20: 1—4; 115: 1—5).

»Og dette er kun naaet formedelst vor Herre og Frelser Jesus Kristus som gives Æren baade nu og i al Evighed. Amen.«

Des. News.

GLEM IKKE FORBEREDELSEN.

Af Ældste Søren Christensen, København.

Det er Klagen i vore Dage, at Aandens Kraft i Menigheden er kun svag, at der er en aandelig Mathed til Stede, som er saare nedslaaende. Men der er ingen Spørgsmaal om, at Vejen til en stærkere Aandens Udgydelse over Menigheden

* Kredslærernes Lektie for September.

gaar aldrig gennem den orkesløse Forventning, men gennem den alvorlige Hjertets Beredelse i Forsagelse og Tro, gennem Vedholdenhed i Bonnen, gennem Indovelse i en ærlig og ydmyg Kristentro. Det er det fattige Hjertes Længsel, som Gud vil velsigne; salige er de »fattige i Aanden«, siger Herren; »thi Himmerige er deres«. Det er en Grundlov i Aandens Verden at kun ved at være tro over det mindre, bliver et Menneske i Stand til at sættes over mere. Der maa altid vokses fra lille til stor, Begyndelsen maa aldrig springes over, Udviklingen aldrig forsømmes. Lad os derfor aldrig vente Aandens Komme ad anden Vej end denne Troskabens Ydmyghedens stille Vej, og lad os aldrig springe Forberedelsen over. Der fortælles om Herrens Disciple og øvrige Venner, hvorledes de — efter hans Himmelfart — vendte tilbedende tilbage til Jerusalem med stor Glæde, og at de altid var i Templet og lovede og prisede Gud.

De ti Forventningens Dage inden Pinsefesten var for dem en uafsluttelig Gudstjeneste, hvor de bad sammen, lovede og prisede Gud, levede i de fælles Minder og det fælles Haab, af de fælles Forjættelser i det Ord, som de var fælles om at tro paa. Det var Indledningen til Pinsen, Forberedelsen i deres Sind til Aandens Komme. Deraf kom Modtageligheden! Naar vi vil, at Aanden skal komme til os, tage Bolig i os, smelte Hjerter sammen i Menigheden og udrette kraftige Gerninger hos os med os og i os lad os da ikke glemme Forberedelsen!

Lad os besinde os paa dette at af alle Betingelser for Aandens Komme er der ingen, der er vigtigere og uundværligere end den enfoldige Troskab i vor Kristendom. Hver Tid har vel sine særegne Fristelser, en af vor Tids allerstørste er Uro og Spredthed, Utaalmodighed og Delthed mellem de mange, mange Ting! Det svækker Alvoren og Modtageligheden. Guds Aand kan ligesom ikke komme til Orde mellem de mange andre Roster, der larmer i vort Sind. Lonkammeret forsømmes — og kan Hjertet ikke faa sin rette Beredelse dér, saa bliver Søndagsmoderne i Menighedens Forsamling ikke saa beaandede, som de ellers vilde være. Dette er Vejen til Aandens Komme for den enkelte og for Menigheden: Livet i Forsagelse og Tro! Dertil blev Aandens Gave knyttet fra Begyndelsen af, har været det siden og vil blive det saalænge Verden staar! Enhver eneste Time i ærlig Forsagelse og Tro bringer os Aanden nærmere, bereder Hjertet for Aandens Gerning og gør Mennesket stærkere i Aanden. Dette gælder for Herrens Apostle, og det gælder for det mindste Barn i Guds Rige indtil Dagens Ende.

DEN DANSKE MISSION.

EFTERAARSKONFERENCERNE.

Efteraarskonferencer i den danske Mission vil blive afholdt som følger:

Esbjerg	den 20.—23. September.
Aalborg	den 27.—30. September.
Aarhus	den 4.—7. Oktober.
Odense	den 11.—14. Oktober.
Kobenhavn	den 18.—21. Oktober.

I Lighed med de foregaaende Aar bor der saavidt muligt afholdes en Koncert Fredag Aften før Konferencen, og vi haaber, at der vil blive udført et saa godt Program som muligt.

Ungdomsforeningens Konference om Lordagen ved For-aarskonferencen gik saa udmærket, at vi ogsaa denne Gang overlader Lordag Aften til Konference for Ungdomsforeningen.

Søndag Morgen Klokken 9 er der som sædvanlig Præstedomsmode under Ledelse af Missionspræsidenten. Klokken 10 begynder Dagens første officielle Møde ved, at Sondagsskolen udfører et Program den første Time. Derefter vil alle, saavel unge som ældre faa Anledning til at bære deres Vidnesbyrd i den øvrige Del af Tiden.

Klokken 2 afholdes et Instruktionsmode for alle Distriktets Funktionærer, hvor Vejledning og Oplysning vil blive givet. Dette Møde vil blive af stor Værdi og Interesse for Funktionærerne, hvorfor vi haaber, at de vil møde op i saa stort Antal som muligt. Naturligvis er alle andre Medlemmer af Kirken samt dens Venner ogsaa hjerteligt indbudt til dette Møde.

Klokken 7 er der stort, offentligt Møde, hvor interessante Emner vil blive behandlede.

Mandag Aften kan benyttes til en Basar til Fordel for den kvindelige Hjælpeforening.

Vi haaber, at Konferencen i de forskellige Distrikter maa blive af opbyggende Karakter for baade Søkende og vore Venner.

Vi indbyder alle vore Søkende og Venner fra de forskellige Grene til at overvære denne Efteraarskonference.

AFLØSNING.

Atter maa vi aflose en af vore gode, unge Missionærer. Denne Gang er det Ældste Carl. R. Andreasen, som nu har

virket i Missionen i over 32 Maaneder. Kort efter, at Broder Andreasen kom til Danmark, modtog han fra sin Moder sammen med et Brev »En Moders Bøn«, som findes Side 389. Naar man læser denne, forstaar man, hvorfor han har opnaaet saa meget, medens han har været her i Danmark. Han har nu naaet at opfylde hans Moders Bøn, hvor hun beder: »Maa han udføre en hæderlig Mission og vende tilbage med et Vidnesbyrd om Evangeliet, som aldrig vil forlade ham.«

Ældste Carl R. Andreasen har haft ledende Stillinger overalt i Missionen og har alle Steder udført, hvad han fandt bedst for Kirken. Han har ogsaa vundet sig mange Venner, hvor han har virket, som nu beklager Adskillelsen. Han afløses med Tak og Ære for vel udført Arbejde og med Tilladelse til at rejse hjem, men forinden han forlader os, ønsker vi at takke ham for hans gode Arbejde og Venskab, og vi haaber og beder, at han stadig vil erindre hans Moders Bøn for ham, saaledes at han stadig vil gaa fremad.

Ældste Andreasen forlader Southampton den 25. September med S/S »Manhattan«.

NY DISTRIKTSPRÆSIDENT.

Ældste Arnold V. Bergesen, som for kort Tid siden blev forflyttet til Aarhus, er beskikket til at virke som Distriktspræsident i Aarhus Distrikt efter Ældste Carl R. Andreasen, som lige er blevet afløst.

Ældste Bergesen har altid været kendt for hans Ydmyghed og Villighed til at udføre sine Pligter, og i Forbindelse med hans gode Uddannelse og behagelige Personlighed er der ingen Tvivl om, at han — med Søskenes Hjælp — kan lede Aarhus Distrikt fremad.

Vi beder Herren velsigne Broder Bergesen i hans nye, ansvarsfulde Stilling og beder ligeledes Søskenes overalt i Distriktet støtte ham i hans Arbejde.

Alma L. Petersen,
Missionspræsident.

Ethvert menneske, der endelig opnår fuldkommenhet — som er opreist fra de døde og fyldt eller levedegjort ved en fylde av celestial herlighed — vil bli lik Gud i enhver henseende, fysisk og åndelig, i hensikter og makt.

Parley P. Pratt.

Herrens ånd er verdens liv og lys. Den er åpenbaringsens klippe, der tilkjendegir Herrens sinn og vilje til mennesket.
Orson F. Whitney.

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke

Af Sidste Dages Hellige.

Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:

Alma L. Petersen.

Redaktionssekretær og Translatør:

William Ørum Pedersen.

EN HØSTFEST.

For kort Tid siden overværede vi et religiøst Mode, ved hvilket Pladsen ved Talerstolen var tæt pakket med Korn, Frugt, Grøntsager, Blomster og forskellige Slags Fodemidler.

Denne Opvisning blev givet i Forbindelse med en Høstfest og skulde være Udtryk for Taknemlighed til Giveren af alt godt, for hans kærlige Omsorg mod sine Børn med Hensyn til Livets Nødvendigheder. Synet var behageligt for Øjet, og uden Tvivl var det ogsaa behageligt for vor Fader. Arrangementet var sikkert opmuntrende og opbyggende for de, som var nærværende. De har sikkert følt sig bedre til Mode og er sikkert ogsaa blevet bedre gennem Overværelsen af denne Høstfest.

Paa samme Maade vil enhver føle sig bedre og virkelig blive bedre ved at udføre Handlinger i Taknemlighed, Sympati, i Kærlighed og Hjælpsomhed. Og fordi dette er sandt, har vi Beviset paa Eksistensen af et velgørende Væsen, som stadig udøver en opløftende og ophøjede Kraft blandt Menneskene og belønner dem for enhver god Gerning. Han er den bedste Betaler, thi han betaler øjeblikkeligt— lader ikke vente — og han betaler rigeligt med Værdier, som Penge ikke kan købe. Hvor vidunderligt er i Glæden i sig selv i Udførelse af et uselvsk Stykke Arbejde. Denne Glæde kommer til det mest ensomme Hjerte, saavel som til den mest højvelbaarne blandt Folket, men den kommer ikke til nogen med Undtagelse af, at Tjenesten, der udføres, er uselvsk. Ren og uforfalsket Kærlighed er Nøglen til Guds Gunst. Stolthed og Selviskhed kan maaske klæde sig i Ydmyghedens og Hengivenhedens Klæder, men Gud kan ikke bedrages af dette, selvom mange Mennesker bliver det. Hyklerne maa vel foregive at kende den gudhengivne Glæde, men i Virkeligheden kender de den slet ikke. Der findes sandelig megen Selviskhed og haardhjertet Grusomhed blandt Menneskene, men findes der ikke ogsaa Broderskabets Aand, som stadig tager til? Virker Gud ikke iblandt og paa Mennesker? Er det Ondes og det Godes Kræfter ikke blevet ordnet mere bestemt, og er det

Gode ikke sieget gradvist. Lad os tro det. Dog er der endnu mange, i den store Masse, som ikke er sikre paa deres Standpunkt og blindt rækker Haanden frem. De er utilfredse, rastløse og uden bestemt Mening om, hvorledes de skal løse deres Problemer paa en rigtig Maade. Og ligesaa længe, som denne Tilstand hersker, vil Uretfærdighed Elendighed og Gemenhed blive Menneskene til Del.

Hvor meget vi imidlertid end maa klage og jamre os over Tilstanden, ser det ud til, at vi som Individuer ikke kan gøre meget for at rette det, med Undtagelse af at vi er sikre paa, at vi selv drives af rene og uselviske Motiver i alt vort Samarbejde med vore Medmennesker, at vi altid stræber efter at efterleve den gyldne Regel at holde os selv uplettet for Verdes Synder og at tjene Gud trofast og ihærdigt. Om vi vil gøre dette, vil Herren være vor Styrke og Trøster, og vi skal have hans Aands Vejledning i rigt Maal.

Men for atter at komme tilbage til Høstfesten, vil det være udmærket at erindre de Udtryk for Taknemlighed for guddommelige Velsignelser er lig vore Hellige, og vi skulde være glade for at vise disse vore Følelser ved passende Lejligheder og paa passende Maader. Derfor gør Høstgudstjenester og deslige sikkert meget godt. »Du skal takke Herren din Gud for alle Ting«. Vi anbefaler af Hjertet saadanne Sammenkomster i vore Forsamlinger.

Joseph F. Merrill.

GLEANER-PIGERNE OG M-MÆNDENES SANG.

Mel.: Kastes du paa Bølgen om.

Fader kær, vi prise dig i Sang og Bøn,
 hos dig er vi altid sikker paa vor Lon,
 lær os trofast til at holde dine Bud,
 at vi ret som Ruth kan gaa paa Marken ud.
 Samle ind vi vil i Jesu Hjord,
 altid vil vi følge dine Ord,
 fremad vandre,
 tjene Far og Mor,
 og vi derved finde vil en Glæde stor.

Unge Mænd og Piger kærligt sammen maa
 sprede Lys, saa andre ogsaa Kundskab faa,
 lære dem om Herrens Vej og hvert et Bud,
 saa at ogsaa de kan gaa paa Marken ud.

Se paa Herrens Mark er der jo Arbejd' nok,
 samles ind i Laden skal den hele Flok,
 falder Vejen dig lidt trang og tung at gaa,
 blive kun ved, da sikkert vil du Maalet naa.

Gaa kun trostigt fremad gennem Tjørn og Torn,
 husk paa Vejen frem at sprede gyldne Korn.
 Brug din Flid og brug din Kraft og tjen din Gud,
 ret som Ruth kan du da gaa paa Marken ud.

Husk en Gang, at Herren selv var Jordens Gæst,
 lad hans Aand da dvæle her ved denne Fest,
 og ved jer vil Herren selv da Glæde faa,
 alle kan da trygt paa Arbejdsmarken gaa.

L. Wagner.

UNGDOMSSANG.

Mel.: Høje Nord.

Kom da frem, hør den Rost,
 som nu paa vor Ungdom kalder,
 for hans stærke Arm den falder,
 Herren giver Styrke, Trost.
 Vi skal vise, vi kan stride,
 vi vil bruge Aandens Sværd,
 og vi fremme skal hans Rige,
 vi har kær.

Ungdom frem, Herrens Sag
 vi med Glæde vil frembære
 Ordet til Guds Pris og Ære,
 vi kan se den nye Dag.
 Har vi først vort Lofte givet,
 vil os Aanden gøre stærk,
 kæmp da ærligt hele Livet
 for hans Værk.

Fremad, frem, unge Mand,
 du skal bruge dine Kræfter,
 da vil mange følge efter,
 bringe Lys til hvert et Land.
 Vi vil Mørkets Fyrste fælde,
 Aandens Sværd skal slaa ham ud,
 frem med Mod, I ved det gælde
 Herrens Bud.

L. Wagner.

DEN NORSKE MISJON

G. U. F. MOTTO 1935—36.

»Vi går inn for åndsdannelse og lykke i hjemmene«.

HØST-KONFERANSER I NORGE.

Trondheim den 28, 29, 30 september.

Bergen den 5, 6, 7 oktober.

Oslo den 12, 13, 14 oktober.

Store offentlige moter vil avholdes lørdag aften, søndag morgen og aften. Søndag ettermiddag vil et stort vidnesbyrdsmøte holdes.

Aftenunderholdninger kan bli holdt fredag og mandag.

Vi håper, at alle søskende og venner vil benytte anledningen til å besøke motene.

M. H. Knudsen.

FORFLYTTelser.

Elste Raymond Moe fra Kristiansund til Kirkenes; elste Granville Barlow fra Fredriksstad til Trondheim; elste Julius Larsen fra Haugesund til Fredriksstad; pres. Arthur Ridd fra Trondheim til Haugesund, hvor han også vil ta over stillingen som president for Bergens distrikt.

AVSKJEDSFEST.

Kvindeforeningen i Haugesunds gren avholdt mandag den 12 aug. en hyggelig fest for elste Julius I. Larsen, som har virket blandt søskende fra den 16 november 1933 til den 12 august 35 sammen med elste Vern Parry i det siste seks måneder. i de næsten to år, han har virket i grenen, har han utført et godt arbeide og været til velsignelse for mange. Så det var med forunderlige følelser, søskende skulde skilles fra ham. Maa Gud fremdeles bruke ham i sin vingård, og ikke alene ham, men alle, som har sluttet pakt med Herren.

Et godt program blev utført av søskende, og der blev servert chokolade og smørbrød.

Elste Julius Larsen bemerket i sin avskjedstale, at det hadde været en stor glede for ham at virke i grenen, og at han hadde fått mange gode venner i Haugesund, og han takket derfor alle søskede og ønsket, at grenen måtte gå fremad.

Forstander Lars Birkeland takket tilslut alle, som var fremmott til festen, og rettet en spesiell tak til dem, som hadde ordnet med tilstelningen. Det hyggelige samvær avsluttedes ved 1/212 tiden med sangen nr. 75 (»Pris Gud fra hvem hvert gode kom«). Taksigelse ved br. Karl Haugen. Tilstede var 24.

Thorvald Amundsen,
Grensskriver.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS FOR SEPTEMBER.

Hjælp os, o Gud, at fatte ret
det store Syndens Offer bragt,
for os af din enbaarne Søn,
der gav os Liv og Frelse skon.

KORLEKTIE FOR SEPTEMBER.

Senior- og Juniorklassen:

Matt. Evang. 17. Kap. 20. Vers: »Dersom I har Tro som et Sennepskorn, da kan I sige til dette Bjerg: »Flyt dig herfra derhen, saa skal det flytte sig, og intet skal være eder umuligt«.«

Born over 10 Aar:

Matt. 16. Kap. 24. Vers: »Thi hvad gavner det et Menneske, om han vinder den hele Verden, men maa bode med sin Sjæl? Eller hvad kan et Menneske give til Vederlag for sin Sjæl.«

Born under 10 Aar:

Matt. 16. Kap. 27. Vers: »Thi Menneskesønnen skal komme i sin Faders Herlighed med sine Engle; og da skal han betale enhver efter hans Gerninger.«

FORSLAG TIL 2½ MINUTS EMNER.

Senior- og Juniorklassen:

1. Hvorfor bør vi være ydmyge, og hvorledes bliver vi det?
2. Hvad kan vor Tid lære af Jesu Renselse af Helligdommen?

Born over 10 Aar:

1. Hvorledes kunde Jesus helbrede og gore hans Undergerninger?
2. Hvorledes viser vi bedst vor Paaskønnelse for Herrens Hus?

Born under 10 Aar:

1. Fortæl om de 10 Bud.
2. Fortæl om Tabernaklet.

TIL KLASSELÆRERNE.

Søndag den 15. September benyttes til Oversigt over Lektierne siden sidste Oversigt.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

1. September.

JESUS FAAR HJÆLP OG OPMUNTRING FRA MOSES OG ELIAS OG BLIVER ANERKENDT AF HERREN.

Tekst: Matt. 16: 13—20; 17: 1—13; Mark. 8: 27—30; 9: 2—13.

Behjælpelig Oversigt:

1. Jesus spørger: »Hvem siger I, jeg er?« (a) Peter erklærer Apostlenes Vidnesbyrd, (b) Jesus fortæller Peter, at han har modtaget denne Kundskab fra Gud.
2. Jesus fortæller sine Apostle om sin forestaaende Død.
3. Jesus gaar op paa et højt Bjerg og beder, (a) Moses og Elias viser sig og taler med Jesus.
4. Gud bærer Vidnesbyrd om Jesus.
5. Jesus instruerer yderligere de 3 Apostle.

Vi lærer af denne Lektie, at de, som følger Jesus og adlyder hans Lærdomme, vil faa Kundskab om Guddommeligheden af Kristi Mission direkte fra Gud.

8. September.

MANDEN, SOM ELSKEDE SIN NÆSTE SOM SIG SELV.

Tekst: Luk. 10: 25—37; Matt. 22: 35—40.

Behjælpelig Oversigt:

1. Jesus giver sine Apostle Instruktioner.
2. Den lovkyndiges Spørgsmaal til Jesus, (a) Jesus svarer med et andet Spørgsmaal.
3. Jesus fortæller om de to største Love, (a) alle andre afhænger af dem.
4. Hvem er min Næste, (a) Jesus fortæller en Lignelse.
5. Hvorledes kan vi hjælpe vor Næste?

Vi lærer af denne Lektie, at vor Kærlighed til Gud vises ved vor Tjeneste til Gud formedelst vore Handlinger overfor vor Næste, som maaske behøver Hjælp og Opmuntring.

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

1. September.

TO IMOD TI.

Tekst: 4. Mos. 13. og 14. Kap.

Behjælpelig Oversigt:

1. Moses udsender efter Befaling 12 Spejdere til Kanaans Land, (a) repræsenterer hver en Stamme, (b) de udspejder Landet, (c) fører noget af Landets bedste Frugter tilbage, (d) fortæller at Landet er uindtageligt.
2. Kaleb søger at stille Folket tilfreds.
3. Menigheden knurrer mod Moses og Aron, da de tillige med Josva og Kaleb vil overtale dem til Tro og Tillid til Gud, vil Folket stene dem.

4. Herren vil odelægge det og gøre Mose til et større Folk, (a) Moses beder for dem, (b) Herren bønhører dem, men han vil dog ikke lade nogle af dem der knurrede, som var over 20 Aar, komme ind i Landet.
5. Josva og Kaleb skulde komme derind, de skulde blive 40 Aar i Ørkenen.
6. Folket sorger, vil nu drage ind i det forjættede Land, (a) Moses raader dem fra det, (b) de drager hen og bliver slaet.

8. September.

DEN BLOMSTRENDE KÆP.

Tekst: 2. Mos. 28: 1—6; 4. Mos. 16. og 17. Kap.

Behjælpelig Oversigt:

1. Kora, Dathan og Abiram og 250 af de ypperste iblandt Folket sætter sig op imod Moses for Præstedømmets Skyld, foragter Moses' Advarsel og understaar sig at gøre Rogelse for Herren.
2. Herren vil odelægge den hele Menighed, men da Moses beder for Folket, saa lader han Jorden opsluge Hora og hans Selskab levende, og de 250 fortæres levende af Ild.
3. Deres Rogelseskar skulde gemmes til en Ihukommelse.
4. Folket knurrer atter, (a) 14.700 omkommer, Aron stiller Plagen.
5. Herren stadfæster Arons Kald til hans Præstedomme ved et Mirakel med den blomstrende Kæp, (a) den gemmes til en Ihukommelse.
6. Israels Børn bliver forskrækkede og ydmygede ved disse Herrens Dømme og Tegn.

MESTERENS FRYGTLØSHED.*

Tekst: Mark. 4: 35—41; 5: 36.

Ved en vis Lejlighed, da Mesteren havde forkyndt Evangeliet til Folket, som sad ved Strandbredden, voksede Skaren, og alle lyttede meget interesseret til, hvad han havde at fortælle dem. Da Mørket faldt paa, begav de sig atter tilbage, og Disciplene, som fandtes med Jesus paa et Skib, kom ud for et alvorligt Stormvejr, og de begyndte at blive bange, og derfor sagde de til Jesus, som sov: »Mester! bryder du dig dog ikke om, at vi forgaa«. Da rejste han sig og sagde til Soerne: »Ti, vær stille«, og det blev fuldkomment roligt. Idet han vendte sig til sine Discipel, sagde han: »*Hvorfor er I saa bangé? Hvorfor har I ikke Tro?*«

* Lektie for Senior- og Juniorklassen den 1. September.

Vi finder ingen Beretning om, hvad Svaret paa dette Spørgsmaal var, men Disciplene sagde: »Hvem er dog denne, siden baade Vinden og Soen er ham lydig?« Da Skibet naaede den anden Side af Soen, og da Mesteren gik i Land, kom en Mand hen til ham, en Mand med en uren Aand; han havde sin Bolig i Gravene, og ingen kunde længere binde ham, end ikke med Lænker«. Den urene Aand, som hed »Legion«, blev drevet i en Hjord Svind, som straks efter styrtede sig i Soen.

Da han vendte tilbage til Kapernaum, kom en af Synagogeforstanderne, Jairus, og faldt paa Knæ for Jesus, en Mand med en stor Tro, hvis lille Datter laa for Døden. Han bad Jesus om at tage med ham hen og lægge Hænderne paa hende, for at hun kunde frelses og leve. Paa Vejen til Jairus' Hus kom en blodsottig Kvinde ham i Møde, som var af den fulde Overbevisning, at blot hun rørte ved hans Klæder, vilde hun blive frelst. Da hun havde rørt ved hans Kjortel, kunde han mærke det, thi han sagde til Disciplene: »Hvem rørte ved mig?« Men Disciplene ansaa det for umuligt at kunne sige, hvem der rørte ved hans Klæder, eftersom han trængtes af saa mange Mennesker, men da Kvinden vidste, hvad der var sket hende, at hun var blevet helbredet, kom hun frygtende og bævende hen og faldt ned foran ham og fortalte ham hele Sandheden. Men han sagde til hende: »Datter, din Tro har frelst dig; gaa bort med Fred og vær helbredet fra din Plage«.

Medens de var paa Vejen, kom nogle fra Synagogeforstanderens Hus og sagde: »Din Datter er død, hvorfor umager du Mesteren længere«. Men Jesus hørte det Ord, der blev sagt, og sagde til Synagogeforstanderen: »Frygt ikke, tro blot!« Han tilstedte ingen uden Peter, Jakob og Johannes at følge med sig, og da de kom til Huset, drev han alle de sorgende ud af Værelset med Undtagelse af Barnets Fæder og Moder og sine Ledsagere. »Og han tager Barnet ved Haanden og siger til hende: »Talitha kumi!« hvilket er udlagt: »Pige, jeg siger dig, staa op«. Og straks stod Pigen op og gik omkring, thi hun var tolv Aar gammel, og alle blev straks overmaade forfærdet.« (Mark. 5: 41—42).

Tro og Frygt repræsenterer to store paavirkende Kræfter, som rorer det menneskelige Hjerte. Mange Boger er skrevet om Frygtens Tyrænni, og mange Boger er skrevet om Troens Betydning.

Frygt er Menneskets almindelige Fjende. Frygt kan odelægge selv det mest lovende Liv. Mesteren var den største Lærer, som nogensinde har levet, og det var en af hans vigtigste Lærdomme.

Frygt hæmmer Initiativ, svækker Villien og forsøger at

dræbe ædle Beslutninger. Flere Fejltagelser skyldes Frygt end noget andet.

Denne Artikels Begrænsning gør det dog ikke muligt at betragte de forskellige Arter af Frygt. Flere Mennesker lider af den end af noget andet almindeligt Tilfælde. Hvad er Bekymring? Hvad er egentlig Aarsagen til det? Hvorledes overvindes det? Frygt er egentlig Aarsagen til det. Det kan ikke overvindes ved blot at tage en fast Bestemmelse om at gøre saaledes, for saa er der Fare for, at De vil bryde Deres Beslutninger, og saa vil De bekymre Dem over det. Bekymringer nærer sig selv. Her er Svaret paa vort Spørgsmaal: »Sindet kan — lig et Bæger — ikke indeholde mere end een Ting ad Gangen. Hvis det er fyldt med Bekymringer, kom noget andet i, indtil det, som bekymrer Dem, er borte. Vær hver Dag optaget af mange interessante og sunde Aktiviteter, som ikke giver Anledning til Bekymringer.«

Mesteren siger paa sin meget simple Maade: »Frygt ikke, tro kun«.

Denne store, barnlige Tro, som ser op til Gud, som den ledede og styrende af alt, som i Kærlighed ser ned til os, som kæmper Kampen for at overvinde Frygt.

Spørgsmaal og Problemer:

1. Udpeg forskellige typiske Træk i Mark. Evangelium 4. og 5. Kap., som viser Virkningen af (a) Tro og (b) Frygt.
2. Hvad sagde Mesteren til den blodsottige Kvinde, som blev helbredet ved at røre Jesu Klædebaand?
3. Er Tro en Slags Gave eller kan den udvikles?
4. Hvorledes vilde det paavirke Deres Liv, om De fulgte Mesterens: »Frygt ikke! Tro kun!«?
5. Vilde Menneskene i Almindelighed leve længere og være lykkeligere, om de havde større Tro? — Hvorfor?
6. Hvorledes kan man bedst opnå en Tro, som kan sejre over Frygt?

TRO OG OPNAAELSER.*

Tekst: Matt. 17: 14—21.

I den ovennævnte Tekst bliver vi bekendt med en interessant Beretning, som tydeligt fortæller, hvad man kan opnå, dersom man har »Tro som et Sennepskorn«. I denne Beretning er det ogsaa værd at bemærke, at den syge, som Jesus helbrede, havde været bragt til Disciplene, men de

* Lektie for Senior- og Juniorklassen den 8. September.

kunde ikke hellbrede ham. Det undrer ogsaa dem, for de spørger: »Hvorfor kunde vi ikke uddrive den« (onde Aand). Svaret er ikke mindre bemærkelsesværdigt, eftersom det viser, at de ikke havde tilstrækkelig Tro: »Og han siger til dem: »For eders Vantros Skyld; thi sandelig siger jeg eder, dersom I have Tro som et Sennepskorn, da kunde I sige til dette Bjerg: »Flyt dig herfra derhen, saa skal det flytte sig, og intet skal være eder umuligt«.«

Ved Mesterens vidunderlige Mirakler har han vist, at denne guddommelige Lærdom var rigtig. Sidste Ugers Lektier gav ogsaa nogle udmærkede Eksempler paa de store og vidunderlige Opnaaelser, som var en Følge af stor Tro. Den nu hengangne Apostel James E. Talmage skrev i sin Bog »Betragtninger over Trosartiklerne« meget interessant Side 97, 98, første Afsnit af »Troen et Kraftprincip« (læs det), som egentlig giver et udmærket Billede af Troens Karakter.

Store Ledere har altid været Mænd med en stor Tro, Tro paa deres egen Skæbne og deres Mission, den Tro, som kræver Bøn. »Frygt ikke! Tro kun!« er en ypperlig Vejleder for Mennesker, der ønsker Sukces. Mænd faar vidunderlig Inspiration, om de tillader Tvivl og Frygt at svække deres Tro. Frygt nedbryder og odelægger, hvorimod Tro inspirerer og sejrer. »Hvis De Sidste Dages Hellige vil benytte de Anledninger, som gives dem, og udøve Tro i Jesu Kristi Navn og leve saaledes, at de stadig fra Dag til Dag kan nyde den Helligaands Vejledning, er der intet paa Jorden, som de kunde bede om, som ikke vilde blive dem givet. Herren ønsker at være kærlig mod sit Folk og ønsker at udgyde hans rigeste Velsignelser, Ære, Herlighed og Magt over hans Born, ja endog at de maa erholde alle de Ting, som han — formedelst sine Apostle og Profeter — har lovet« (Brigham Youngs Afhandlinger, 13. Kap., Side 251).

Intet dodeligt Væsen har nogenside forstaaet at lære om Troens store Magt, Maaden hvorledes den virker, hvorledes den udøves paa nogensomhelst Maade sammenligningsvis som Mesteren selv, og selv om vi blandt Menneskene har mange vidunderlige Eksempler paa dens Udøvelse, kan ingen maale sig med de inspirerende Eksempler, som han gav os.

Spørgsmaal og Problemer:

1. Hvad var Meningen med Jesu Svar, da Disciplene spurgte: »Hvorfor kunde vi ikke drive den ud?«
2. Hvad har Faste og Bøn at gøre med Tro?
3. Hvad er Paulus' Definition af Tro?
4. Diskuter Paastanden: »Tro er e Guds Gave«. Betragt den anden Paastand: »Den, som tjener ham bedst, har mest af den«.

5. Bevis, at Tro er et Kraftprincip.
6. Hvad siger Brigham Young med Hensyn til Tro?
7. Hvorledes kan Tro bedst opelskes?

ÆLDSTE HAMILTON G. PARKS SIDSTE VIDNESBYRD GIVET 10. DEC. 1911.

Jeg sluttede mig til Kirken, da jeg var 15 Aar gammel. Min Moder var den Gang meget imod dette og sagde til mig: »Hamilton, du har bragt Familien i Vanære. Du har givet mig en større Sorg nu, end din Faders Død var for mig.« Dette gjorde mig meget ondt, og jeg kunde ikke lade være med at græde, for jeg elskede min Moder meget. Jeg husker endnu ganske tydeligt, at jeg gik ud i Frugthaven, knælede ned og bad til min Gud. Jeg bad ham lade mig dø.

Medens jeg saaledes bad, hørte jeg en Stemme sige til mig: »Hamilton, det, du har gjort, er godt og behager Herren. Den unge Mand, Joseph Smith, er en Profet, som er uden nogen Skamplet, og som var udvalgt og ordineret af Gud i Himlen. Om du vil forblive trofast indtil Enden, vil Gud give dig en evig Arv i det celestiale Rige, hvor Gud og Kristus opholder sig.« Dette har været mit Vidnesbyrd igennem hele mit Liv.

Min Moder sluttede sig senere til Kirken, kom til dette Land (Amerika), drog med de Hellige over Sletterne med en Haandkærre og døde tilsidst som en trofast Sidste Dages Hellig i hendes 93. Aar.

EN ERFARING.

Av *George Frodsham*. Oversat fra engelsk ved B. N. S.

I oktober, 1893, reiste elste Isaac Jensen fra Brigham City, Utah, til et indianer territorium, nu staten Oklahoma, hvor han skulde arbeide som misjonær uten pung og taske. Han blev sendt til Maynard, hvor han var i to mdr., hvorefter han av pres. Andrew Kimball blev kaldt å reise ned i nærheten av det kanadiske postkontor i den nasjon, der er kaldt Choetau, hvor han var anmodet om å opføre et møtehus. Misjonspresidenten hadde netop været der på besøk og fandt ut av »bestemor Griffith« (hun var halvt Choetau og halvt fransk) og var et hengivent medlem av kirken der, at hun hadde sett i en drøm, at et møtehus skulde bli bygget på hennes eiendom, og hvor de vilde vinde mange medlemmer

av kirken. Pres. Kimball hadde lagt hjornestenen, og det var nu elste Jensens plikt å fullføre dette foretagende.

Han begynte sin kallelse med glede og hadde sitt opphold hos »bestemor Griffith«. Elste Herman Campbell fra Salt Lake City blev sendt å assistere ham. Disse to la nu grunnvolden til denne bygning og drog ut i skogen, hvor de hentet tømmer, og arbeidet med dette møtehus gik fremad, da elste Jensen hadde et smertefullt uheld, idet han hugget sig i den ene foten, der nødvendiggjorde at han gikk på krykker i seks eller syv uker, gjennom hvilken tid han hadde ledelsen av dette arbeide. I denne tid var »bestemor Griffith« både doktor og sykepleierske. Mens arbeidet foregikk, skjenket elstene gjennom den hele misjon ganske rikelige summer til fuldførelsen av denne bygning, innbefattende maling, glasruten o. s. v. Broder Naley, en mann de hadde vundet til kirken der, og som var en god tømmermann, arbeidet utrettelig i sitt fag og skaffet også vogn og et par hester. »Bestemor Griffith« ydet selv firti dollars foruten at ta vare på elstene.

Da bygningen var næsten ferdig, kom der bud om, at de skulde avholde en konference der, og møtehuset vilde da bli innviet. På den annen side var der en del anti-mormoner, ledet av en methodistprest, som hadde utøvet en sterk innflydelse blandt folket deromkring. De fleste hadde denne prest fåaa på sin side, ennskjønt elstene også hadde mange venner. Presten hadde skrytt av, at han vilde sørge for, at der ikke vilde bli avholdt noe møte i denne nye bygning.

Da møtehuset var ferdig, blev der gjort forberedelser til å avholde en konference og innvielsesceremoni. Der blev sendt bud efter dette distrikts president, broder Ephraim Jeppson. Da han ankom, var ophidselsen blandt folket så sterk, at elste Jensen troedde, det var best de ikke foretok sig noe på en stund.

Men efterat de hadde overveiet disse ting noie, bestemte president Jeppson sig for å innvie dette hus til Herrens tjeneste på den dertil fastsatte tid. Aftenen før disse moter skulde avholdes, blev denne methodistprest angrepet av en fryktelig krampe, og han døde i løpet av noen få timer. Dagen efter blev der avholdt en konference, og innvielsen av den nye bygning blev foretatt uten noen hindring. De vandt en masse venner, og folket hjalp til med oppbyggelsen av denne gren, og en dag blev skole igangsatt ved elste Winter fra Salt Lake City, der var sendt dertil i dette spesielle oie-med. Hans gode arbeide hadde innflydelse på foreldrene, hvis tillid han vandt, og der opstod et storartet vennskap. Ja det var ikke lenge forend en blomstrende gren var oppsprunget i denne del av misjonen, og opfyldte således »bestemor Griffith«s drøm.

MORMONS BOK.

Den er storartet, sier herr Badih F. el-Kareh, der oversetter denne bok til det arabiske sprog. Mr. el-Kareh er professor ved et av universiteterne i Haifa, og ennskjonndt han ikke er et medlem av mormon-kirken, er han dog interessert i bokens innhold og skrev følgende til John A. Widtsoe av de tolv's råd:

»Boken er storartet. Hvilket geni har forfattet den, dersom den ikke er fra Gud? Hvilken enhet i ideer! Hvilke storartede tidsaldre!

Hvilken klar skrivemåte og hensikt, ingen forvanskninger og tvetydige meninger, ja sant å si, mere enkel skrivemåte enn mange fremstillinger i bibelen! Den eneste feil er i dens nevneform, der undertiden er mindre tydelige. Men hvilken bok har været fuldkommen her i denne verden? Mennesket er ufuldkommet, det kan ikke fremstille noe fuldkomment. Jeg var meget forbauset over å finde ut noe om et annet »forjettet« land på den annen side av Atlanterhavet, og at der er tolv apostler tilstede på jorden nu. Dette er meget betydningfuldt, av en ophoiyet karakter, der fortjener noie overveielse og bor tas i betraktning.« (Fra eng.)

INDHOLD:

Det Fuldkomne Liv	385	Ungdomssang	398
Ungdommen er Tiden for		Den norske Misjon	399
Ægteskab	386	Søndagsskolen	400
En Moders Bøn	389	Mesterens Frygtløshed	402
Å motselle sig Sannheten ..	390	Tro og Opnaelser	404
En Missionærs Tanker	391	Ældste Hamilton G. Parks	
En virksom Aand	392	sidste Vidnesbyrd givet	
Glem ikke Forberedelsen ..	392	10. December 1911	406
Den danske Mission	394	En Erfaring	406
Redaktionelt	396	Mormons Bok	408
Gleaner-Pigerne og M-Mændenes Sang	397		

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN,
Priorvej 12, København F.

President for den norske Misjon: MILTON H. KNUDSEN,
Wergelandsvei 7, Oslo.